

M. Simon Katalin

Évszakok üzenetei

A Barátok Verlista kiadványa PDF-ben – 2012.

Évről évre

Hínárosból a Nap
kincseket válogat:
A smaragd izzó fényét
tavaszra tékozolja,
aranyát a nyár
dús ölébe szórja,
rubinban fűroszti
az őszbe hajló tájat,
fekete gyémántban
a téli éjszakákat.

Ne késlekedj!

Ó, tavasz, jönnöd kéne már,
Lásd, a tél ereje az idővel pereg!
Tőled vár kegyes feloldozást...
Ha útjára engeded,
Bizton megtérül méltó érdemed.
Ne késlekedj!

Nyitány

Fényt szítál az ég,
s míg riadt rügyecskék
fák nedvét szívják,
bogár botorkál józanul
tétetemek közt,

magát riszálva
egy bolondos madár
bizsergő ágra száll,
pereg a fény, s a szeremnek ő
nyitányt komponál!

A tavasz üzenete

Üzen a tavasz
A föld illatával,
Avarban nyíló
Harmatvirággal,
Üzen faágon
Vajúdó rügyekkel,
Hajnali pírban
Fürdőző reggellel,
Üzeni a mélyben
Dermedő léleknek,
Feledés zugában
Halódó Reménynek,
A Hitnek, hogy áldást
Terem a Szeretet,
Forrást, mely serkenti
Szendergő lényedet.

Örvendezz, világ!

A tél fakó nyomdokában
Avaron újra zöldell a fű,
Fák közt a fényben nimfák tánca sejlik,
Életet szépít most a derű.

Pán sípja szól, hangja vágyott,
Lélekhez szóló szép üzenet,
A tavasz megtisztít bő áldásával
Minden rozsdamarta mély sebet.

Örvendezz hát, világ, lásd meg,
Mi ajándékként öledbe hull!
Hallgasd az újulás szimfóniáját,
Ne hagyd elszállni nyomtalanul.

Április

Szeszélyed lelket borzoló
Gyermeteg csalóka játék,
Mit ígérsz röpké fénysugárban,
Homályba rejted,
Megtagadva ajándékaid.

De vár rád a Nap,
Míg makrancod feledve
Mosolygó arcod fordítod felé,
És aranytallérok közt
Vezet majd virágos oltár elé.

Föld Napjára

Fát ültetek neved napján,
Életünk szerelme,
Tiszta vízzel locsolgatom,
Hogy tegyek kedvedre.

Erdő, mező szép virágát
A pártádra tűzöm,
Minden lélek, kit nemzettél,
Benned gyönyörködjön.

Számodra a Jóistentől
Méltó kegyet kérek:
Őrizze meg tisztaságát
Tengerkék szemednek.

Májushoz

Ó, május, mely vétked vonzotta
E kegyetlen bosszút reád?
Hisz ígértél aszút érlelő hosszú őszt,
Reményt, hogy megtelik
Kamránkban a hambár,
S elkerülnek majd a tél gondjai.

Most ím, lefagyott kerted serdülő szépsége,
Elhervadt teljében, mit gonddal ringattál,
De meglásd, erőt kapsz a lábadozáshoz,
Visszatér lelkedbe az éltető derű,
Begyógyul sebe e kegyetlen rontásnak,
Lépted nyomában újra kizöldül a fű!

Reményyel

Hetek óta esik szüntelen,
Könnyektől ázik az ég szeme.
Csepegő ágra nem száll madár,
Bimbó se nyílik, napfényre vár.

Sárlé fröccsen nyítt kabátodra,
Párát lehet szitkok közt a szád,
Behúzott nyakkal toporogsz
Reménnyel, mi megmaradt mára:
A busz időben érkezik,
S az ég is kiderül talán.

Meglásd, szép virágom

Esőcseppektől arcod kivirul,
Mint szép szótól a sóvárgó lélek,
S míg tovaszállnak szürke fellegek,
Színkoszorúját fonja a fény
Homlokára a mosolygó égnek.

Hol a fák

Derül arca a gondterhelt égnek,
Ott, hol a fák, ifjak, vének,
Egymás fülébe súgnak cinkosan,
S kiállva sok közös félelmet,
Esélyt adnak az életnek,
Bölcsességgel, alázatosan.

Viharban

Felhőket kerget,
lombokkal játszik a szél,
árnyékok, mint óriás
madarak űzik egymást
a tó vizén. Hullámok

ringnak, a partot táncra
kéri, s e fergeteges
bálban csak a rigó s a
csalogány énekel.

Nyári nap a Hargitán

Őseink nyomdokában járunk,
Hol forrás pezseg gyökér alól,
Táltos fenyők éltes honában,
Hol regék kelnek ős hantokon.

Ott, ahol hajnalköntösben a nap
Vigyázó lándzsák hegyére száll,
S az ég magasán sziklák közt izzik
Merészen a havasi gyopár.

Gyantaillatot lehel az est,
S a szendergő alkonyfényben
Áhitattal kérünk mennyei
Áldást e földi fenségre!

Az öreg fa halála

Öreg fát láttam, ott állt a fényben,
Béke lengte körül és mély nyugalom.
Görcsös ágait a tavasz becézte,
Remélte, lát még sok szép napot.

Éj leple alatt az ég nem nyugodt,
Dühöngő erővel viaskodik,
Feljajdul a kintól, s e borzalomba
Maga a föld is megvonaglik.

Reggel azúrban fürdő ég alatt,
Különös csendben a fákon gyász lebeg.
Egy öreg közülük elment örökre,
Teste ernyedten a földön pihen.

Zúg az erdő

Hallod, világ, hogy zúg az erdő?
Óriások közt írt a halál,
Vasfogú szörny üvöltve támad,
Derékba töri áldozatát...

Tetemre hívó bús rengetegben
Hontalan lelkek szárnya suhog,
Míg életet gyalázó bérencek
Pénzt számolnak öntudatlanul.

Gyökerek

Derékba szegett évgyűrűk
Nedve csorog
Ámos avarba,
Apró lelkek dongják,
Az eleven csonk
Borzongva tűr...

Gyökerek üzenik a mélyből:
Ne féljetek,
Nem vész el,
Mi tiszta forrásból fakad!

Holdtöltekor
A csonka életből
Ezernyi sarj kihajt!

Este az Olt partján

Fűzfa alatt üldögéltünk,
Ragyogott a víz előttünk,
Amint a nap múló fénye
Aranyperjét szórt testére.

Bóbiskoltak már a bokrok,
Fészek alján a porontyok,
A vén folyó csacsogása
Álmod hozott pillájukra.

Réten át sötét lepelbe'
Jődögélt felénk az este,
Csend lopakodott utána,
Uszályába kapaszkodva.

Minden aludt: fű, fa, madár
A tücsök is elnémult már,
Csak a Hold vigyázta ébren,
Mint suhan az Olt az éjben.

Emlékező

Hűvös harmaton
Éles fűszálak vágták
Meztelen lábunk szárát,
Sziszegtünk,
A lombok közül
Napsugár lépett elénk,
Mosolygott,
S apró tenyerünkbe
Illatos vargányát nyomott.

Ballada a fehér liliomhoz (Horváth Piroska képe előtt)

Sápadt liliomszál
Hófehér gyolcsingben
Ott úszik, ott úszik
Kék folyó vizében.

Halovány orcáját
Habok csókolgatják,
Pehelytestét apró
Hullámok ringatják...

Sápadt liliomszál,
Sötét éjszakában
Mért lettél, mért lettél
Kék folyó mátkája?

Feltétlen szabadság

A távolság vonzza tekinteted,
Apró lény, tiéd a föld,
A magas végtelen kékje,
Ha szárnyad fölemel,
Az irányt magad döntöd el,
S ringó ág ölén, fészkedben
Vár reád a hazatérés öröme.

Helyzetkép

Kései napsugár
A kertben imbolyogva jár,
Fák siratják gyászban
Haldokló lombjukat,
Szél nyargal egy hulló
Falevél nyomában,
Szárny lebben,
S egy madár messze-messze száll.

Ajándék

Ölembe hulló sárga levél -
Az őszt sodorja felém a szél...
Lelkem kapuját kitárom,
Térj be hozzám, fáradt vándor!

Jöttöd számomra ajándék,
Asztalomnál légy hát vendég!
Égő szomjadat enyhítse
Forrásomnak tiszta vize.

Az elmúlás kistrapszódíája

Hervad a virág,
Sápadt mező fölött
A Nap delet már nem ül,
Az ég vörösére
Sötét csóvát vet az elmúlás homálya,
S az élet zaja korábban elül.

A tűz még fel-fellobban,
A fény még remél,
Míg délre húzó szárnyak
Árnyéka suhan
A messzeség felé.

Örömforrás

Élvezd, mit az ősz kínál neked
dúsan terített asztalán:
buja ízét kertje érett gyümölcsének ,
gondúzó levét ég hevétől teljes szőlőjének,
vedd észre, mint lángolnak ecsetje színei
a tetszhalott vászon falán,
hamvadó alkonyatban
hallgasd vénülő húrjain
az örökzöld szenvedélyt,
és meglásd, szunnyadó lelked
örömmel telik.

Megbékélten

Amikor lehullott az első levél,
Földig hajolt érte az ág,
De hiába, elszállt a széllel,
Többé nem látta.
Visszahúzta folyton zizegő
Maradék sarja,
És tűrte némán,
Mint űz gúnyt vele az idő...
Egy reggel különös pompában
Levelei elhagyták mind,
Roppant az ág, s a jeges űrben
Álomba merült megbékélten.

Elsodorva

Elsodorva bár, de csendes méltóságban
Telnek éveid. Múltadhoz köt
Gazdag hordalékod,
Jelent ad, s kínál jövőt.
Ajándékát hullatja rád a fény,
Szemedben eleven életek rajzolódnak,
Mit különös léted magához vonzott,
Új értelmet szült napjaidnak.
Mélázó nyugalmad borzolva,
Tükrödön nádszállal táncol a szél,
Szárny suhog a sás közti zsombékon, felszáll,
S ha elfárad, pihenni fészkére visszatér.

Novemberben

Még fülemben cseng a tücsök ciripelése,
Lelkemben élő még az elmúlt nyár,
De kertem csendjében a gyep tetemére
Már szemfedeleket terítnek a fák.

Harmatcseppet ringat az utolsó levél,
Míg színes halomra lebeg alá,
Dér hull hajnalok lila köpenyére, s a
Szél immár télnek pengeti dalát.

Az őszhöz

Míg gyümölcsillatú kerted járod,
Köntösöd sokszínű foltjába
Zizegő bogáncs kapaszkodik,
De körülötted zöldell a sarjú,
S az ég tűző fénye elvakít.

Dió koppan lábad elé, s mire
Lehajolsz érte, elrejti sok-sok
Barna levél, késett almavirág
Nyílik egy csupasz ágon,
Megérint e bűvös ábrándvilág.

Varjú rikoltoz kárörömmel,
Megborzongsz, köntösöd
Lyuggatja millió dérszilánk...
Rádőlsz az első fagyos halomra,
Álmodban virágzik az almaág.

Adventi könyörgés

Kérünk, Várakozásunk Fénye,
Vezess ösvényeden,
Hogy megtisztulásunk méltó legyen!
Engedd kusza létünkben rend fogantatását,
Lazuljon a torkunkat fojtó kötelék,
Újuljon, mit eddig rozsdá márt kevélyen,
Oldozd fel dermedt szívünk melegét.
Gyógyítsd sebeit gyötrött világunknak,
Hullasd mezőinkre áldásod kegyét,
S ha eljön a nap, melyet régtől fogva várunk,
Add, hogy kegyelettel járuljunk elé!

Új harmónia

Tegnap még borzongtak
A fák a szélben,
Barázdákban
A harmat jéggé fagyott,
Kérges lelkekből szálltak
Az égre apró sóhajok.
Ma éjjel a tél
Fényével borította az elmúlás
Kopott nyomdokát,
És az élet e tisztaságban
Teremtett magának
Új harmóniát.

Dermedt világ

Árnyék eltűnik, ég pírja lankad,
sötétség lappang a dombok között,
csillagok gyúlnak sorban az égen,
éber a Hold a világ fölött.

Fák törzse roppan, fagy foga marja,
hízik a jég a patak vizén,
kék színű havon róka se koslat,
dermedt a lélek, bűn nem kísért.

Tűz lángja lobban, kormos kéményből
szikrája pattan, mint ördögi fény,
éjféli álom mélyére merül,
új napra várva a fáradt remény.

Karácson estéjén

Házunkba jöttél, havasok királya,
Fényt árasztasz szürke világunkban.
A Magasságnak hoztad üzenetét:
Meváltó született földi bűnökért.

Méltó feladatot osztottak neked,
Nem hajlong kegyekért szép szál termeted,
Felhők sötét arca meg nem tántorít,
Viharban melletted állnak társaid.

E fényes estén örömünk végtelen,
Maradj velünk e szent ünnepen,
Szeretetünkkel nyújtjuk feléd,
Halld ajkunkról a hála énekét!

Sempre viva

A tél tavaszba olvad,
A tavasz nyárrá virul,
Nyár hevét az ősz oltja bölcsen,
Majd a tél csendjében álomba merül.

Kérelem

Takard be, tél, az enyészet képét,
Dobj reá fehér szemfedőt,
Méltó nyugalma legyen a földnek,
Ő termi áldott kenyерünk.

***

Magerusán Katalin - M. Simon Katalin honlapja:
<http://msimonkatalin.freewb.hu/>

***

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
